

field from the ants mixes with that of the rocks – their ocher, pink and grayish energies – so that a connection is forged to the moment three billion years ago, when the granite blocks were created – now all of this is pouring through the little organisms. The ant bodies swing, sway from side to side, go on and on, as in a trance – then they encounter the vibrations of the rock. Every humming tone oscillates with a particular part of their bodies: the antennas, the organs, the legs. Mmmmmhm, aoummmm, hyhumm. The ants have existed for 25 million years. Every tone brings out a vision of a past moment and conjures it up to the ants.

The ants are climbing. They have put tiny pieces of glass on their backs like shells. They're throwing the glass pieces around. It's a game they play. The glass is light and sharp – it splinters easily. They catch with their backs. The glass is filled with air that was absorbed by the glass bodies when the fire tornado of the meteor exploded. Particular, chosen pieces lie in the sand, and the ants are circling around them slowly, if they were cats, they would purr. The glass pieces are distorted, helical, shimmering – they are what the ants call *GLASS WITNESSES*. They worship the glass like deities, manifestations of the ants that lived in the desert before the sand melted, victims of the desert's new condition. They believe the dead ant bodies were absorbed by the sand, which turned into glass. Is that an ant leg, an ant eye? They patter across the glass with their little legs, worship the pieces with their bodies and sounds, look at the glass pieces with their teeming and fickle perspectives. Perhaps they are trying to hold on to the images of their ancestors from fear that the heat of the meteor that melted down everything will repeat itself – or are they drawn to it, will they encounter it again?

The ant is warm, thirsty. Now it moves down into the ground. In the ant palace, everything is cool: the long system of corridors underneath the sand is constructed of desert glass. The ant moves, right, left, knows where it's going. Bedchambers, workrooms. Pantry. The glass passages spread in all directions like root systems. The walls and rooms of the palace have been constructed out of the largest glass pieces and have been sealed with little glass chips. The ants have designed them. They have listened to the coming of the sandstorm. At a strategic point in time, they have come up out of the palace and placed the individual glass pieces at precise points in the desert sand amidst the drifting storm. The ants have listened to the wind and harnessed its direction and speed to cut the glass into chips of the right size.

The glass has been fastened with solidified spit. The glass pieces are in contiguity with one another and in the glass passages of the palace, a light rolling buzz and abrupt ringing sounds are constantly heard. Every room has a unique ringing sound: deep long tones emerge from one room, loud sharp tones from another. The sounds mix. Labyrinthine, shiny – the colored tonality of the glass is glowing, illuminating arbitrary points in the palace. In the deepest room of the palace, generations of ants have successfully kept little burning lumps of

glass liquid, preserved it the way it was when it was created by the force of the meteor.

The body of the ant is dry – except for the bit of secretion at the tip of its many feet that allows it to stand firm. The ant wanders, turns a sharp corner. A passage expands and turns into the great meeting hall – the ant can feel the heart of the queen ant beating somewhere, reverberating in the vibrations of the glass. When her heart beats in steady throbs, the glass pieces obey the rhythm of her body, conform to the frequency of her life.

Right in that spot, the desert glass has been stacked in perfect formations with openings that the ant can squeeze through to inhale cool air. That's how the ants breathe in the hot desert sand where the sandy wind blows – they carry the airy glass like a shield, draw the cold oxygen out of the little holes in the hard surface. The humming of the rocks helps balance the oxygen in the glass.

THE ANT AND TZEELA

The ant moves back up, throws around its glass and the sand; grains of sand whirl around. Tzeela feels the vibration. Now tiny Tzeela is sitting on a piece of glass on the ant's back. Tzeela has transformed her membrane wings into ears that bend and curve, shiny and absorbent. They pick up the sound of the wet sand drifting through the desert. Tzeela locates the sand and absorbs it. It no longer resembles itself. Tzeela is no longer the kind of butterfly that can be pinned to a board with a needle. It's been joined by remains from the universe, metallic substances. The metallic substances have been embedded in the granite blocks and the glass pieces since the time of the meteor. They've rubbed off on the sand, and when consumed, they dissolve in Tzeela's digestive system, attach themselves, and create new skeletal parts in Tzeela's body. The wind passes through Tzeela's silk thin shapes, bend and polish Tzeela's internal organs.

Tzeela wants to be a container, but is still a fluttering airy unit that can hide in the swirls of the sand storm. Tzeela transforms – as it always does, mutates, that's the property of Tzeela – as though it wants to surpass the transformative processes in nature, as though it wants to develop on another time scale. It wants to show us something – *this is what a transformation looks like in slo-mo* – Tzeela is adorable, but also hopeless and awkward in its current form – now it has suddenly grown much too large to rest on the glass piece on the ant's back. Tzeela absorbs the rays of light, lets them pass through itself, through the layers of recently formed tissue...vaaaaarbuji...on its journey, the wavelengths of light are suddenly translated to sound, to striving, grieving tones paraphrasing – some can only be felt, not heard – the Tzeela is hoarse and thirsty, summons the water. The water slowly obeys, perhaps too slowly...

Tzeela is struggling, it's fallen sideways into the sand. Can the ant even feel it? They sit still next to one another. Tzeela has

to consume the smallest grains of sand the moment they are made moist by the dew; before they hit the rocks or the desert and dry out. The sand weighs it down. Tzeela is a flying decoration, incomprehensibly thin and vulnerable, so elegant and celebrated. Is it alive? Is it already dead? Its pulse and metabolism are alien, dictated by the sand, the wind, and the dew. It was once a butterfly with beautiful dust in the colorful patterns on its wings, but the dust was slowly swept away by the sandy wind. Tzeela had to crawl and creep, develop its long trunk-like tube to absorb the moisture from the deep depths of the sand.

Tzeela was once graceful, now it's partially dissolved. The wind passes through its membranes: it only takes flight when it's in a specific dialogue with the wind. It's still alive. It fought for its way of life. It carries the beauty of wisdom and of pain. By the force of Tzeela's existence, a whole new form of life has come into being in the desert. Tzeela's organism carries within it that incomprehensible insight; it constitutes it. It has relinquished control: it is its body and sees the changes that shape it, lets them happen. It doesn't choose – it rests in its own endless becoming and ever-changing condition, the sandy wind blows through it.

The glass is shining between the ant and Tzeela. Tzeela sticks its trunk into the glass piece. There are little pockets in the glass containing drops of water, Tzeela pulls its trunk back up, and lubricates its new multifunctional membranes with the oily water, which has been stored in the glass for millions of years. The ant's abdomen is wriggling. The creaking noise from the joints of both organisms oscillates in the whistling desert wind.

The ant and Tzeela are separate in the desert, in the sand. The wind blows and drifts hard between them. For a moment, they are close to one another, the next they no longer register one another. But they still see something, hear something... the sounds the wind transports between them. The wind has passed through distant areas of the universe; it carries with it an auratic concert of vibrations and throbbing grooves and a deep humming between the diverse bodies of the two organisms. The wind also contains particles and abstract connections: metals, oxygen, and water from the cavity of the glass stone, which find their way into the two soft skeletons and nervous systems. Now their thoughts are linked – their consciousnesses – their ways of perceiving.

The Libyan desert is overwhelming, all-consuming, invincible, static. A new incomprehensible life form is taking form here. Unknowingly, Tzeela is also part of what is happening. Perhaps it will take millions of years before anything further happens to it. Now Tzeela registers the endless wind drifting, the rocks singing, the glass sinking further and further down; the endless passages in the anthill are growing, are extended further and further by the glass fragments blown into the fields of vision by the sand. ●

Myrens krop er tør – kun på spidsen af de mange fødder har den en smule søket, så den kan stå fast. Myren vandrer, drejer om et skarpt hjørne. En passagge udvider sig og forvandler sig til den store møddel – myren kan mærke myredronningens

skabt ved meteorens kraft.

brændende klumper af glas flydende, bevaret som det blev bedste rum er det lykkedes generationer af myrer at holde små gløder, oplyser tillædige punkter i paladset. I paladsets dyblander sig, Labryrintisk, skinnende – glassets farvede tonallitet rum, høje spidse klange kommer fra et andet rum. Lydene Hvert rum klinger unikt. Dybe lange klange kommer fra et konstant en let bøjgende susen og abrupte klingende lyde. er i berøring med hinanden og i paladsets glasspassager høres Glasset er fæstnet med spyt, der er størket. Glassstykkerne

rette størrelser flige.

og benyttet dets retning og hastighed til at slibe glasset til de ørkensandet i den flygende storm. Myrerne har lyttet til vinden og placeret de enkelte glassstykker på præcise punkter i et strategisk tidspunkt har de bevæget sig op fra paladset har designet dem: De har lyttet til sandstormens komme; på største glassstykker og tætnet med små glassflige. Myrerne i alle retninger. Paladsets vægge og rum er bygget op af de rum. Spisekammer, Glasspassagerne spredt sig som rodnat til højre, til venstre, kender sin retning. Sovekammer, arbejds-

under sandet er bygget af ørkenglas. Myren bevæger sig, jorden. I myrepaladset er aiting køligt. De lange gangsystemer Myren er varm, tørstig, nu – den bevæger sig ned under

den, vil de møde den igen?

af den altomseltende meteor's varme – eller drages de imod holde fast i billederne af deres forfædre af frygt for gentagelse myldrende og foranderlige perspektiver. Måske forsøger de at deres kroppe og lyde, kigger på glassstykkerne med deres med deres små ben hen over glasset, tilbeder stykkerne med der blev glas – kan man se et myrben, et myrøje? De tripper De tror på, at de døde myrekroppe blev indtaget i sandet, i ørkenen før sandet smeltede, ofre for den nye ørkentilstand. set som guddomme, manifestationer af de myrer, der levede det er dem, myrerne kalder for GLASVIDNER. De dyrker glas-de – glassstykkerne er forredne, spiralformede, changierende – myrerne kredser langsomt om, hvis de var katte, ville de spin-eksploderede. I sandet ligger sørligt udvalgte stykker, som som blev optaget i glasskroppene, da meteorens ildtornado spalter nemt. De griber med ryggen, Glasset er fyldt med luft, en leg, de har med hinanden. Glasset er let og skarpt – det gene, som sneglehuse. De kaster med glassstykkerne. Det er Myrerne klætrer: De har taget småbitte glassstykker på ryg-

et fortidigt øjeblik og fremmaner det for myrerne.

eksisteret i 25 millioner år. Hver tone frembringer en vision om Mmmmmhm, aoummmm, hyyhhuumm, Myrerne har bestemt del af deres kroppe, følehornene, organerne, beneene. så klippens vibrationer. Hver brummefone oscillerer med en til side, bliver ved og bliver ved, som i en transe – rammer de små organismer. Myrekroppene gynger, svajer fra side

Tzeela kæmper, den er nu faldet ned i sandet ved siden af. Mærker myren den overhovedet? De sidder stille lige siden af hinanden. Tzeela må indtage de mindste sandkorn straks de bliver vædet af duggen, inden de rammer klipperne eller ørkenen og tørrer ud. Sandet tynger den. Tzeela er en flyvende dekoration, uforståeligt tynd og sårbar, så elegant og feteret. Er den leverede? Er den allerede død? Dens puls og stofskifte er fremmedartet, diikteret af sandet, vinden og dug-stofskifte er fremmedartet, diikteret af sandet, vinden og dug-ingen. Engang var den en sommerfugl, med smukt støv som en del af de forværige mønstre på sine vinger, men støvet blev langsomt fejlet bort af den varme sandmættede vind. Tzeela mätte krympe og krybe, udvikle sit lange snabelignende rør til at opsuge fugtigheden dybt nede i sandet med.

adlyder langsomt, måske for langsomt.

– Tzeelaen er hæst og tørstig, kalder vandet til sig. Vandet paratfraserende toner – nogle kan bare mærkes, ikke høres lysets bøjlegængder pludselig til lyd, til søgende, sørgende det nyligt dannede stof...vaaaaaahj!!!....! den rejse oversættets stidler i sig, lader det passere igennem sig, igennem lagene af at hvile på glassstykket på myrens ryg. Tzeela optager lysets besværlig i sin form – nu den er pludselig vokset alt for stor til *formation ud i slomo* – Tzeela er yndig, men også hådbløs og anden tidslig skala, den vil vise os noget – *sådan ser en trans-*transformativ proces, som om den vil udvikle sig på en det er Tzeelas egenkab – som om den vil overgå naturens Tzeela transformerer sig – som den altid gør, forandler sig, luftig enhed, der kan gemme sig i sandstormens hvirler.

Tzeela vil selv være en beholder, men stadig en beskende siliketynde former, bøjer og sliber Tzeelas indvilde.

skældele i Tzeelas krop. Vinden passerer igennem Tzeelas sig i Tzeelas fordøjelsessystem, fæstner sig og former så nye tid. De er smittet af på sandet, og ved indtagelse opløser de indjret i grantiblokene og i glassstumperne siden meteorens universet: metalliske stoffer. De metalliske stoffer har været fast til en tavle med en nål. Den har fået tilføjret rester fra er ikke længere den slags sommerfugl, man kunne hæfte og optager det i sig. Den ligner ikke længere sig selv. Tzeela sand, der flyger igennem ørkenen. Tzeela lokaliserer sandet skinnende og absorberende, indsamler lyden af det våde omskabt sine membranvinger til ører, der bøjer sig og buer Tzeela lillebitte på et glasstykke på myrens ryg. Tzeela har sandkorn hvirler rundt. Tzeela mærker vibrationen. Nu sidder Myren bevæger sig igen op, kaster med sit glas, med sandet. MYREN OG TZEELA

ilten i glasset.

glas som skjold, tækker kold ilt op ad de små huller i den den varme sandmættede vind blæser – de bærer det luftige op fra. Sådan kan myrerne ende i det varme ørkensand, hvor åbninger, myren kan klemme sig igennem, suge afkølet luft Økenglasset er stablet i perfekte formationer lige dér, med fra hendes krop, indordner sig hendes livs frekvens.

hendes hjerte slår i faste dunk, adlyder glassstykkerne rytmen hjerte banket sted og give genlyd i glassets vibrationer. Når

Den Libyske ørken er overældende, opslugende, uovervin- delig, statisk. En ny uforståelig form for organisme tager form her. Uvidende er Tzeela også selv, om det, der foregår. Måske vil det tage millioner af år før noget yderligere vil ske med den. For nu registrerer Tzeela bare den uendelige vind, der flyger klipperne, der synger, glasset, der synker dybere ned, de uen- delige gange i myreboet vokser, bygges længere og længere af glasfragmenter, sandet blæser ind i synsfelterne. ●

tanke – deres bevidsthed – den måde, de sanser på.

ind i de to bløde skæletter og nervesystemer. Nu kobles deres metaller, ilt og vand fra glassstensenes hulrum, som finder vej i vinden er også partikler og abstrakte sammenhænge:

brummen mellem de to organismers forskelligartede kroppe. aurtatisk koncert af vibrationer og dunkende riller og dyb fjerne områder af verdensrummet, den transportører en transportører imellem dem. Vinden har passeret igennem Men alligevel ser de noget, hører nogetlydene, som vinden tæet på hinanden, så registrerer de ikke længere hinanden.

Vinden blæser og flyger hårdt imellem dem. Et øjeblik er de Myren og Tzeela befinder sig hver for sig i ørkenen, i sandet

ørkenvindens susen.

sig. Knirkene fra begge organismers led oscillerer gennem har lliget i glasset i millioner af år. Myrens bagkrop vrider multifunktionelle membraner med det olierede vand, der vanddråber. Tzeela trækker snablen op og smører sine nye snabel ned i glassstykket. Små lommer i glasset indeholder Glasset skinner imellem myren og Tzeela. Tzeela stikker sin

drænde tilstand, gennemblæst af den sandmættede vind.

det ske. Vælgier ikke – hviler i sin endeløse tilblivelse og foran den er sin krop og ser de forandring, der former den, lader den uforståelige indsigt, er den. Den har sluppet kontrolen, helt ny form for liv frem i ørkenen. Tzeelas organisme bærer smerteliges skønhed. I kraft af Tzeelas eksistens vokser en for sin måde at være til på. Den bærer klogskabens og det dialog med vinden. Den er stadig i live. Den har kæmpet

passerer igennem dens membran: den letter kun i specifik En gang var Tzeela yndefuld, nu er den delvist opløst. Vinden

GENNEM TZEELAS VINGER

URSULA NISTRUP & IDA MARIE HEDE

ØRKEN

I den Libyske ørken lever to særlige organismer: Den lille myre og den muterede sommerflugl Tzeela. De er begge forbundet til vinden og klipperne; og til ørkener; og til sandet, som for 25 millioner år siden blev ophedet af varmen fra en meteor, smeltede, størknede og blev forvandlet til små stykker glas. Hvad gør myren og Tzeela med det Libyske ørkenglas?

MYREN OG DET LIBYSKE ØRKENGLAS

Glatte teksturer, en lille hærf af myrer bevægger sig i lige linjer hurtigt og midlertæt over de store granitblokkes glasagtige overflader. Myrbeben suger sig fast, inden balancen mistes. Slipper så igen, som rytmiske sugeskopper. Strejfer abrupt den hårde klippes skinnende side. Da klippen hører op, vandrer myrerne ud i det næsten kogende sand. De forsvinder, ned i deres fortyllede knitrrende hule.

Tjri-tjru-tjui-tj!

Varm, sandmættet vind. En myre, i bagtroppen af den lille

hær, der bevægger sig i svungne linjer, er konstant opmærksom: Millioner af blokke, massive klippestykker – myren er på vagt. Den er kun et lille dyr mellem blokkene. Den har talt

klipperne, myren – ofte, er aldrig nådet frem til det samme

antal, har mistet overlillekøket. Den er for lille og kan ikke få greb om perspektivet. Den er faret vild i den varme, sandmættede

vind. Følger de retninger, der er påtvunget af vinden, som har slebet myrens bagkrop blank – som den også formede klipperne.

Vinden former måden myren opfatter verden på, nu, over tid. Vinden har betydning for, hvad myren erindrer. Engang var blokkene mere eller mere nedsænkede i jorden. Gennem tiden har myren set den varme sandmættede vind befri klipperne fra jorden, bringe dem til live.

Måske var det myrens forfædre, tusind myregenerationer tilbage, der så meteoeren så ned? Og billederne er blevet nedarvet – de koger nu i den lille myres krop. Den ser det for

sig: Sand dækkes af ild.

Schuuuu, shhhhhhhhhhh!!!!!! s!!!!, hvisler vinden, *fortæl hvordan ørk-*

englasset er blevet skabt: Klipperne svarer brummende: I de små guligrønne glassstykker findes sjældne zirkon-krystaller, som kun kan være skabt ved voldsom varme – 1800 grader.

Varmere end vulkaners lava. Krateret kan ikke ses i ørken-

EN TZEELA?

Først kan den næsten ikke ses. Vinden siger szzzzzuuuuuu!!!!-iaaaa. En Tzeela er landet forsigtigt i den tørre Libyske ørken, den leder efter drillekvand, ðh at suge bare et par dråber op gennem sin snørklede snabel. Tzeelaen suger sved fra myrens bagkrop. Væden rísler gennem vingerne. Tzeelaen suger san-

det på myrekroppen med op. Den gemmer sandkornene i sig og vrider med ukendte metoder mikroskopiske vandmængder ud af dem, kondenserer sandet. Den har en slags bærepose

i sig: Den har gennem årene udvidet sine vinger indefra og

TZEELA

Vinden rammer, den suser ind i myrens kugleformede krop. Den sandmættede vind søger bolig mellem myrens følehorn. Der, på myrens bagkrop, hvis man zoomer ind, er en Tzeela landet

fuldt og urovækkende.

himen. Overlevelse. Sandet er altid nært. Udglattende, ynde-

reflekteres solens spidse og drøbende stråler tilbage mod udtørret næsten myrekroppene. Men med glasset på ryggen

mod myrebøet – forstår det som byggesten. Solen bager og stor autoritet – begynder straks at bære det varme glas hen

Et fløjt – et signal – og hele myre'hæren ankommer med haaaaa. Glasset kunne have ødelagt myrens skrøbelige krop.

Og myren smyer sig rundt om det skarpe glas. Kravler varsomt på det. Borer sig ned i sandet til det.!!!!hhhhhhhh-

Arene skrider frem – og de 1000 tons glasssten borer sig dybere ned i sandet. De små frivole glassstykker lejrer sig dér – måske skamfulde over ikke at være ligesom det bløde sand, beduin-

ernes kameler vandrer over. Nu begraver i ørkensandets køllige mørke vibrerer de tusindvis af lysende gule sten – støder

lydløse mod hinanden – hakker og slår mod hinanden.

KLIPPERNE OG SANDET

Klipperne danner grupper. Hverdagslige og overraskende. Fastholdt, hvor de er. Statiske, hvilende under den piskende vind. Over natten ændrer de deres form, selv deres farve: En gullig okker bliver brun; en gråhed udvider sig; strejf af pink, koral og orange træder svagt frem.

Nattens lave temperaturer bringer duggen frem, ved skumringstid former den lommør af is og skaber revner i klipperne. Når det bliver morgen har blokkenes former, farver og forma-

tioner ændret sig. Lige som deres placering.

Deres lyde har også forandret sig. Formet af den varme, sand-

mættede vind, har de gradvist mistet deres skarpe kanter. Gradvist er deres lyde blevet tunede, man ville ikke kunne

genkende nogen melodier, harmonier, noget beat; lydene er intense, først er de næsten uhørlige. Vindens bevægelser har

kærtregnet alle vinkler på blokkene og har føet steneene til at synge. Hver vinkel producerer sin egen unikke lave brum-

men. Huuummmm, uuummmm, mmmmmmmmmmm, mmmmmmmmm, eluummmmm, mm-mm-mum-mohm...

MYREPALADSET OG GLASVIDNERNE

Myerne klæter i formationer op på toppen af den store klippe. De balancerer trippende; granitblokkene bevægger

sig aldrig under deres vægt. De brummende vibrationer fra klipperen beroliger de skoldhede myrer og før deres aura til at

skine. Myrernes auriske følt blander sig med klippernes – deres okkerfarvede, pink og grålige energier – så der bliver

hvor granitblokkene blev til – nu strømmer alt dette igennem

langsomt smelter.

man får et stykke tyggegummi mellem tænderne, og det vaaarjuji, varmt, blødt og fleksibelt, som gummi, som når

materiale på jorden: kantet, skurrende og elastisk. Vardjuji, tige og glasagtige. Stådig elastiske. I vingerne er skabt et nyt

tynde membraner. Nu er Tzeelas vinger blevet gennemsig-

hultum. Rummene vokser og forgrener sig, deler sig i flere med

futuristiske sandkopper og tidsbilleder bor nu i Tzeelavingernes

Stumper af ørkenglas fra ørkensandet, små chokladamanter,

Skurrer indefra mod vingens organizatTynde overflade. Sandkornene er kantede og ru og hører ikke til i en ving. Det

egét bevægeelige forråd.

og lever af sig selv – spiser fra sine vinger for at overleve, er sit

lagret sandet dér, i en selvskabt lomme. Tzeela bor i sig selv